

Werk

Titel: Eine holländische Uebersetzung von Shakespeare's Taming of the Shrew vom Jahre 16...

Autor: Bolte, Johannes

Ort: Weimar

Jahr: 1891

PURL: https://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?338281509_0026|log10

Kontakt/Contact

[Digizeitschriften e.V.](#)
SUB Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen

✉ info@digizeitschriften.de

Eine holländische Uebersetzung
von Shakespeare's Taming of the Shrew
vom Jahre 1654.

Von

Johannes Bolte.

Ueber die Einwirkung Shakespeare's auf das holländische Drama, dessen Blütheperiode kurze Zeit hinter die des englischen fällt, ist bisher nicht viel Sichres ermittelt worden. Man hat wohl Starter's *Timbre van Cardone* (1618) mit Viel Lärm um Nichts, Struys' *Romeo en Juliette* (1634) mit Romeo und Julia, Jan Vos' *Aran en Titus* (1641) mit Titus Andronicus, Hooft's *Baeto* (1626) und Brandt's *Veinzenden Torquatus* (1645) mit Hamlet, Gramsbergen's *Piramus en Thisbe* (1650) mit dem Sommernachtstraum, L. van den Bosch's *Rode en witte Roos* (1651) mit Richard III. verglichen, aber nur, um meist zu der Erkenntniß zu gelangen, daß die beobachteten Gemeinsamkeiten entweder zufälliger Natur waren oder aus der Benutzung gemeinsamer Quellen, nicht aus einer unmittelbaren Bekanntschaft der holländischen Dichter mit den englischen Schauspielen herrührten.

Erst vor zehn Jahren hat ein tüchtiger Literarhistoriker, Dr. J. A. Worp¹⁾ in Groningen, auf eine vollständige wortgetreue Uebersetzung von Der Widerspenstigen Zähmung aus dem Jahre 1654 hingewiesen, die um so mehr Beachtung verdient, als sie zugleich

¹⁾ Eene hollandsche vertaling uit de 17. eeuw van Shakespeare's *The Taming of the Shrew*. De nederlandsche Spectator 1880, 144—147.

die älteste aller erhaltenen Uebertragungen Shakespeare'scher Stücke ist. Sie führt den Titel:

De dolle | Bruyloft. | Bly-eyndend'-Spel. | Gerijmt door | A. Sybant. | □ | t'Amsterdam, Gedrukt by Tymon Hout- | haak. || Voor Dirk Cornelifz. Houthaak, Boekverkooper, op | de hoek van de Nieuwe-zijds Kolk. 1654. | 64 S. 8°. (Universitätsbibliothek zu Leiden.)

Ueber den Herausgeber Abraham Sybant oder Zybant ist nichts weiter bekannt, als daß er aus Amsterdam stammte und 1668 dort noch ein Drama: '*De verleyde vriendt. Treurspel, gespeelt op d'Amsterdamsche schouwburgh*' in Druck gehen ließ¹⁾, das möglicherweise ebenfalls kein Originalwerk, sondern eine Uebersetzung ist. Bei der Wiedergabe des Shakespeare'schen Dramas bediente er sich des in Holland als dramatisches Versmaß längst eingebürgerten Alexandriners und schloß sich überall ziemlich genau an seine Vorlage an. Hinzugefügt hat er nur im Personenverzeichnis die Namen einiger Diener, die Shakespeare unbenannt läßt: Claas Slikom, Kees Partinentie, Pieter Zuykerzop, Dienaer van Petrutio, Slobbetje, Meyt van Petrutio, Martijn, Dienaer van Babtista. Vergrößernde possenhafte Zuthaten wie der deutsche Bearbeiter der „Kunst über alle Künste“ vom Jahre 1672²⁾ hat er sich nirgends erlaubt; vielmehr hat er das derbere Vorspiel vom trunkenen Kesselflicker, zu dem sich übrigens in Holland Seitenverwandte finden, die A. von Weilen in seiner hübschen Monographie³⁾ nicht berücksichtigt hat, ganz fortgelassen.

¹⁾ Fünf Akte in Alexandrinern. Exemplar ebenfalls in Leiden. Der Inhalt ist kurz folgender. Der Florentiner Hofmann Hippolito führt seinem Herzoge zu Gefallen dessen Sache bei seiner eigenen Geliebten Eubelle. Als sie entrüstet seine unmännliche Feigheit schildert, tritt der Herzog aus seinem Lauscherposten hervor, bezwingt edelmüthig seine Begierde und verlobt beide. Doch auch Klariane, die Gattin Florio's, hat eine heftige Leidenschaft für Hippolito gefaßt und weiß all sein Widerstreben zu besiegen. Wie der Anfangs arglose Gatte das schuldige Paar überrascht, bietet ihm Hippolito reuig sein Leben zur Sühne an; Florio aber hält die Gewissenspein des Freundes für eine ausreichende Strafe. Erst als Klariane in wilder Eifersucht auf Hippolito's Braut diesen am Hochzeitsmorgen wieder zu sich lockt, tötet er beide und dann sich. Der trauernden Eubelle spricht der Herzog Trost zu.

²⁾ Herausgegeben von Reinhold Köhler, Berlin 1864. — Uebrigens ist dem anonymen Verfasser dieser Bearbeitung die holländische Uebersetzung offenbar unbekannt geblieben.

³⁾ Shakespeare's Vorspiel zu der Widerspänstigen Zähmung, Frankfurt a. M. 1884. — Ueber diese holländischen Possen und über den Einfluß des englischen Schauspiels des 17. Jahrhunderts auf das holländische, werde ich in einem nächstens erscheinenden Buche „Die deutsche Bühne des 17. Jahrhunderts“ handeln.

Besser als aus einer Beschreibung wird man den Charakter von Sybants Arbeit aus einer Probe kennen lernen, zu der ich die Hauptscenen des Stückes (IV, 1 und 3) auswähle.

[S. 42]	Petrutio. Grumio. Katrijn. Kurtus.	
<i>Petrutio.</i>	Hoe! niemant voor de poort? Waar zijn al die rabouwen, Dat ik 'er geen en zie de paerden vast te houwen? Waar is die schelm, die my deez' groote schande doet?	
<i>Grumio.</i>	Hier Heer, hier Heer!	
<i>Petrutio.</i>	Hier Heer, hier Heer! Gy schelm —	
<i>Grumio.</i>		O bloedt
<i>Petrutio.</i>	Gy rekel! genen dienst? geen achting? geen opwachten? Ik zal u leeren, dat gy mijn gebod niet achten —	5
<i>Grumio.</i>	Mijn Heer, ey hoor toch eerst, wat dat de schorting was —	
<i>Petrutio.</i>	Gy hangebast, gy slaaf, gy bok, gy beer, gy das, Zeyd' ik niet, dat gy zoudt in 't bos my tegenkomen, Om mijne Bruydt in eer t'onthalen? spreek, gy lomen!	10
<i>Grumio.</i>	Harmanus rok was niet volmaakt, noch Pieters schoen En pasten niet, ook was de broek noch van Jeroen Te naijen, Josephs hoet die was noch uyt te zwarten. Ons Lobbes die hadt heel de mouw gescheurt van Marten, En Wouter zocht vast na zijn koussen; daar was geen Gereet als Klaas en Kees, en d'ander in't gemeen Geklontert en gescheurt. Hier zijne tot uw wille.	[43]
<i>Petrutio.</i>	Zo gy niet op en past, ik zal u laten villen. Za, schaf hier eeten! Waar is 't leven, dat ik plag Te voeren? 'k Wil van u goê diensten en ontzag. Zit neêr, Trijn! Welkom, Trijn! Za, wilt u vrolik tonen! Brengt zout, gy schelmen, zout! Of tracht men my to honen? Mijn laerzen af! Pas op, rabouwen! Nu, wanneer? Mijn muylen en mijn muts, eer ik u hasten leer!	20
	Hy zingt:	
	Het zijn maar blauwe bloemen, wat en vrouwtje kan Geven aan de man; Geen minlijkheydt noch rust en kleeft 'er an; Naar wil, naar eygen zin tracht al haar wensch en begeer. Zoo ghy dit wraakt, Ghy licht'lijk raakt Tot onmin en hartzeer. Maar zet met mijn de reden zoo lang aan een kant, Tot ghy haar zin In schijn van min Gestelt hebt naar uw hant.	25 30 35

- Gy trekt mijn voet slim, schelm. Daar, neemt dat op u wegen,
 Of doet na dezen tijdt u dingen bet ter degen.
 Voort, brengt my water om te wassen, hastig, za!
 En haalt mijn Troijclus, mijn jacht-hont hier! En ga,
 Zeg Ferdinand, mijn neef, dat ik hem wacht! Mijn leven, 40
 Mijn ziertje, 't is 'er een, die gy een kus moet geven
 En kennis maken. Wel waar of het water blijft?
 Zijdt welkom, Trijn! Kom, wast, daar na u tijdt verdrijft
 Dan met een vrolijk maal! Hoe, schellem, laat gy 't vallen?
Katrijn. 't Was onverhoets, mijn Lief; 't is wis, dat zy 't u allen 45
 Verbeteren hier naar.
- Petrutio.* Nu dan, mijn Trijn, zit neêr! [44]
 'k Weet, gy hebt honger, en ik ook geen graagt' ontbeer.
 Maar wat ondienstigheyt! Gy schelmen dient gesmeten,
 Het vleesch is gantsch verbrandt, en zo is al het eeten —
 Waar is de schelmsche Kok? Hoe dorst gy rekel dat 50
 Bestaan te brengen? 'k Zweer, zie toe, ik sla u plat,
 Neemt gy niet daat'lijk wegh teljoren, bekers, glazen,
 Gy buffels als gy zijt! Past ook niet zeer te razen
 Of 't wordt zoo straks jou beurt.
- Katrijn.* Man, waarom zo ontrust?
 Het eeten dat is goedt, hadt gy maar eetens lust. 55
- Petrutio.* Ik zeg u, Trijn, 't was droog, en 't is my ook geraden
 Van kloeke Medicijns met zulks niet t' overladen,
 Mits het koleer voedt; dies dunkt my, het beter waar
 Dees nacht te vasten om gezelschap, en daar naar
 Zal men 't verbeteren; 't is ook veel aangenamer, 60
 Dat ik mijn Engel ga geleyden in heur kamer.

Vierde Bedryf.

Kurtus Stookebrant. Klaas Slik-om. Kees Partinentie. Slobbetje. Pieter
 Zuykerzop.

- Kurtus.* Maar, Slik-om, hebt gy oyt wel desgelijks gezien?
Klaas. Neen zeker, maar hy kan zeer manefiek gebien,
 En met gelijk geweer zo sal hy haar vermoorden.
Kees. 't Is wonder, hoe die twee malkanderen bekoorde. 65
Slobbetje. Maar Pieter Zuykerzop, ô jemy, dat 's een Heer!
 Zo haastig van een schaap verandert in een beer.
 Ja wel ik zwijm 'er of, wat was hy vrom voor dezen!
 Zag dit zijn zalige vaâr, wat zou hy droevig wezen!
Pieter. Hy is in haar vertrek, alwaar hy een Sermoen 70
 Van vasten, en onthoudt geduriglijk blijft doen,
 En kijft en vloekt en baart, dat zy arm ziel verlegen
 En weet niet, hoe zijn rust noch vrede wordt verkregen,
 En staat gelijk een mensch van een droom opgewekt.
- Kees.* Wech, wech, hy komt, hy komt! Een yder vry-vertrekt. (binnen). 75

Petrutio. Met goeden aandacht heb ik deze zaak begonnen, [45]
Mijn vrucht hoop ik eerlang daar van te oegsten konnen
Mijn valk is grag en yl, des toef ik, tot dat hy
Gantsch moê gevlogen valt; de hoop verlekkert my
Op overwinning; dies voon deze tijdt zo zullen 80
Wy wat onreed'lijk zijn: heur niet met spijs te vullen
Is oorbaar; want ik denk, dat zoo veel weeld' en lust
Heur heeft zo quaad gemaakt en in heur geest ontrust.
De spijs een wijl ontbeert doet haar na reden gapen,
Maar met een volle buyk zo wil het kintjen slapen. 85
En kan het zo niet zijn, zo heb ik reeds een net
Te vangen heur gestelt. In 't maken van het bedt
Vind' ik wel oorzaak om te tieren; ja 'k zal razen
Om 't roeren van een stroo, slechts om 'er te verbazen.
Tot noch toe sliep zy niet, de kost onthoud' ik haar, 90
Tot zy voor mijn bevreest heur eynd'lijk wat bedaar.
'k Draag zorge voor mijn lief; doch om de heur te wezen,
Moet ik heur quade kop met quaatheydt wat belezen.
Al wat ik met haar doe, dat moet geheel in schijn
Van ware vriendschap en oprechte liefde zijn. 95
Dit veynsstof is bequaam, een quade vrou te plagen,
En 'k hoop, dat zy daar door haar zal na reden dragen.
Wie beter stof heeft tot een quade vrouws bedwank,
Die onderrecht my vry: ik weet 't hem vollen dank. (binnen).
— — — — —

Grumio. Katrijn. [47]

Grumio. Neen, neen, voorwaar, Mevrouw, 'k dorf om mijn leven niet. 100
Katrijn. Hoe meer hy toont sijn spijt, hoe meerder mijn verdriet.
Wat? Heeft hy mijn getrouwt, om my te doen versmachten
Van honger en gebrek? Ja beed'laars zal men achten
Veel waardiger als hy my reeds al doet; want zy
En gaan mijn vaders deur noyt ongetroost voorby [48] 105
Of zoeken 't elders, daar zy het wat beters gisten.
En ik, die noyt van noodt of iets van bidden wiste,
Die lyde onthoudinge van voetzel en van rust.
Hy is met zweren en geraas op my verlust.
En noch de grootste spijt van deze snoô gebreeken 110
Dat is, dat hy hem houdt, of hier door zy gebleken
Zijn gunst en groote liefd', mids hy volkomen zeydt:
Indien ik at of sliep, zo was mijn doot bereydt.
Ik bidt u, gaat en krijgt my 't een of 't ander eeten,
't Zy, wat het is, zo het goet voedtzal maar mag heeten! 115
Grumio. Wel, wat zegt gy dan van een koevoet, fray gestooft?
Katrijn. Ey lieve, laat my dat maar hebben en gelooft,
Dat lust my wel.
Grumio. Maar 'k vrees, het zou koleer verwekken,

- En dan zo zou mijn Heer mijn by de ooren trekken.
Maar hoor, een stukje pens, en dat wel hups gebraân? 120
- Katrijn.* Ja, haalt daat maar, om my een weynig te verzaân!
Grumio. Maar 'k weet niet, of dat ok al heel gezont zou wezen,
Of men na een stuk zout vleys met mostaart eens kon lezen.
Wat dunkt u daar af, he?
- Katrijn.* Dat 's kost, die 'k garen eet.
Grumio. Ja, maar de mostaart is een weynigje te heet. 125
Katrijn. Wel, brengt dan 't vlees en laat de mostaart achter blijven!
Grumio. Wilt gy geen mostaart, zo en zult gy niet beklijven
Het vleys te krijgen, neen!
- Katrijn.* Nu, Grumio, in stilt'
Brengt 't een of beyde of iets, of alles wat gy wilt!
Grumio. Wel aan, Mevrouw, ik zal de mostaart u dan brengen. 130
Katrijn. Van hier, gy vuylen schelm en stinkenste aller krenge!
Gy voedt my met de naam slechts van de kost alleen.
Dat u den druk verzelt en rampspoed en geweent,
Ook hem, die zijn triumph maakt van mijn grootste ellende!
En pakt u voort van hier, of 'k touwje straks de lende. 135
- Petrutio. Hortentio. Katrijn. Grumio.
- Petrutio.* Hoe vaart mijn zoete Trijn?
Hortentio. Hoe haagt Mevrouw den echt?
Katrijn. Hortentio, heel vreemt en uytermaten slecht. [49]
Petrutio. Kom, Trijn, verhaalt u geest en ziet, hoe zeer bescheyden
Dat ik het eeten zelfs mijn engel ga bereyden.
Maar 'k weet verzeeker, Trijn, 'k heb grooten dank begaan, 140
Dat ik dit zelve voor mijn engel heb gedaan.
Hoe, niet een dank-woord? Neen, het is verloore praten.
Hier, neemt de schotel wech!
- Katrijn.* Ey liefste, wilt ze laten!
Petrutio. De beste dienst wort met een dank-woord goet gemaakt,
En zo zult gy ook doen, eer gy aan 't eeten raakt. 145
Katrijn. Ik dank u, Heer.
Hortentio. O, o! dat is te rouw. Mevrouw,
Zit aan, zoo 't u gelieft, 'k zal u gezelschap houwen.
Petrutio. Eet gy het alles op, Hortentio, lieft gy mijn!
't Bekomt mijn engel wel. Eet lustig, zoete Trijn!
Daar na zo zullen wy weêr naar uw vader keeren 150
En daar in volle pracht den adel gaan braveeren
Met diamanten, gout en paerelen en zy
En allerley cieraadt, wat u behaagt. Hebt gy
Gegeten, engeltje? De Snyer brengt u kleeeren,
Om u te dienen in al, wat gy moogt begeeren. 155
- De Snyer en Stoffeerder uyt.
- Kom, Snyer, laat ons zien, is 't op de mode! Nou,
Wel aan, leg voor de rok! En wat voor nieuws met jou?

- Stoffeeder.* Ik breng de muts, mijn Heer, die gy my aanbesteden.
Petrutio. Dit is gevorremt op een tinne-kop. 'k had reden,
 Dat ik u wat bekeef, 't is op de mode niet. 160
 Het lijkt een dop wel van een walsche neut. Ey ziet,
 Een leurtje, 't past een kindt! Weg, weg, het is wel doen'lijk,
 Dat als gy ietwes maakt, dat gy het maakt fatzoen'lijk.
 Een grooter moet 'er zijn.
- Katrijn.* 'k Begeer geen grooter, neen.
 De joffers dragen 't zo; ik ben 'er meê te vreên. 165
Petrutio. En als gy lieff'lijk wordt, krijgt gy 'er ook wel eenen,
 Maar anders niet.
- Hortentio.* Dat zal niet haast geschiên, zou 'k menen.
Katrijn. Wel hoe, Heer, ik verhoop, dat ik noch spreken mag.
 En spreken wil ik, 'k ben geen kindt meer vol ontzag.
 Ik sprak voor dezen wel; en wilt gy my niet hooren, [50] 170
 Of kunt gy 't niet verstaan? Gaat henen, stopt uw ooren!
 Geen mensch zal mijn verbiên te spreken.
- Petrutio.* Ja, gy zegt
 De waarheydt. Spreek vry, Trijn! De muts is veel te slecht.
 Een kleyn potdekzel is 't, voor u gantsch ongelegen.
 'k Lief u te meerder, dat gy ook zegt, s' is t' ondegen. 175
Katrijn. Lieft mijn of lieft my niet, z' is recht, gelijk ik meen.
 Ik wilze ook hebben meê, of ik en wilder geen.
- Petrutio.* Uw rok, mijn bekje! Wel. Kom, Snyer, laat ons kijken!
 Wat maskarade stof! Wel, dat en zou niet lijken.
 En waar gelijkt dit na? Wat wil dit zijn, een mouw? 180
 Dit 's geen gelijkenis, 't lijkt eer een half karrouw.
 't Is op en neêr gekerft gelijk een appel-taartje,
 Met snip en nip en sneê. Wel trouwen 't is een taartje.
 Wat duyvel, Snyer, is 't, dat gy 'er al van maakt?
- Hortentio.* 'k Zie 't komen, datze noch aan muts noch rok geraakt. 185
Snyer. Gy heten 't, dat men 't na het frayst' fatzoen zou snijden
 En na de mode van de joffrouws in deez' tijden.
- Petrutio.* Maar ik en heten 't niet bederven in deez' tijdt.
 Voort, huppelt over straat en geut na huys! Gy zijt
 Niet waardt, dat gy mijn werk na deez' tijdt aan zult raken. 190
 Hier, neemt het wech en wilt u beste daar meê maken!
- Katrijn.* Ik wilze; 'k zag nooyt rok van beteren fatzoen.
 Het schijnt, gy wel een pop van mijn zoudt maken doen.
Petrutio. 't Is zo, dat zou hy doen. Ik zweer, 'k zal 't hem verleenen.
Snyer. O neen, mijn Heer! Zy zeydt, dat gy dat zoudt begeeren. 195
Petrutio. O gy hoogmoedigen en ongeschikten bloet!
 Gy liegt 'er aan, gy draad, gy priem, gy vinger-hoedt,
 Gy el, gy vierendeel, half el, drie-vierndeel, tali,
 Gy vlo, gy luys, gy neet, gy pronkje door een trali,
 Gy winter-schoorstien kreek, gy ap; braveert gy mijn 200
 Hier in mijn huys? Gy naaldt, gy kluwen, grauwen-twijn,
 Gy recht verdurwen slet van niet veel overschoten,

Ik neem u el en sla u voor uw kromme koten,
 Dat gy aan 't hinken raakt voor al uw quaden snap,
 Zo krijgt gy recht uw loon, gy snip, gy sneê, gy lap, 205
 Gy ezel! 'k Zeg noch eens: gy hebt 'er rok bedurven.

Grumio. O Snyer, ô de droes, hoe heb je 't zo verkurven! [51]
Snyer. Mijn Heer, gy zijt verdooft; 't is even, als uw knecht
 Vervolgens u bestek mijn baas heeft onderrecht.
 Zo waar, mijn Heer, het staat in 't ceeltje zo geschreven! 210

Grumio. Ik gaf geen onderrecht, ik heb het stof gegeven.
Snyer. Maar hoe begeerden gy, dat men het maken zou?
Grumio. Met naald' en garen. Wel, hoe is 'et hier met jou?
Snyer. Maar hebt gy niet gezeyt, dat men het zoude snijden?
Grumio. Gy hebt veel dingen gestoffeert.
Snyer. Dat 's waar.
Grumio. Gans lijden! 215

Zie toe, dat gy mijn hier geen logens en stoffeert,
 Gy rechte venster-aap, gy snip-snap, noch braveert
 Me niet! Ik zeyde uw baas, dat hy het snyden zoude,
 Maar niet, dat ik 't gesneên aan stukken hebben woude.
 Wat bruyme jou hier ook!

Snyer. Hoe nu, is't hier van't mal? 220
 Daar is het ceeltje, dat u zulks betuygen zal.

Petrutio. Leest het!
Snyer. Ten ersten, een loslyv'ge rok . . .
Grumio. Wat spooken!
 Heer, heb ik ooyt van een loslyv'ge rok gesproken,
 Zo spaart me niet, ô neen! Maar nayt men in de schoot
 En slaat men daat'lijk met een streng blaauw-garen doot! 225
 Ik zeyde: een rok.

Snyer. Met een smal ronde bef . . .
Grumio. Ja trouwen,
 Dat 's wel.

Petrutio. Nu voort.
Snyer. En met een ronde mouw . . .
Grumio. Twee mouwen.
Snyer. De mouwen netjes en fray uytgesneden.
Petrutio. Ha!
 Hier schuylt de schelmery.

Grumio. Dat schort aan 't ceeltje, ô ja!
 De mouwen, die heb ik jou baas uytsnyen laten, 230
 Maar weêr op-nayen doen: en zo 'k jou aârs hoor praten,
 Zo zweer ik, dat ik jou die Snyers bol verzet,
 Al was jou kleyne pink noch eens gewapendt met [52]
 Een' yz'ren vingerhoed.

Snyer. Hoe! Wilt gy myn dan dwingen
 Te liegen! 'k Zweer, ik zou jou anders leeren zingen, 235
 Had ik jou op een plaats, daar ik het wensten.

Grumio. Wel,

- Ik ben gereet. Kom aan, jy 't ceeltje, en ik jou el,
En spaar me niet! Want ik en zel jou ook niet vrezen.
- Hortentio.* Gy zoudt zo Grumio aan de beste kans wel wezen. 240
- Petrutio.* Wel nu, recht uyt gezeyt: de rok en dient me niet.
- Grumio.* Dat 's recht, Heer; want gyze ook voor Joffrou maken liet.
- Petrutio.* Loop, neemtze op tot verdoen van uwen meester!
- Grumio.* Watte?
Zondt gy Mevrouws rok voor uw meester op gaan vatte?
O schelm! Heb jy dat hart, wees jy zo onbeleeft!
- Petrutio.* Wel, wat 's uw zin daar mee? 245
- Grumio.* Mijn Heer, zie toe, dat heeft
Al vry een dieper zin, al schijn ik jou te temen:
Zou hy Mevrouws rok tot zijn meesters dienst opnemen?
O foey! dat was te grof.
- Petrutio.* Hortentio, ga en zeg,
Dat gy de Snyer zult betalen. Neemt het wegh,
En niet meer woorden!
- Hortentio.* Hoort, vertrekt gy zonder dralen 250
En zegt uw Baas, dat ik hem morgen zal betalen!
- Petrutio.* En 't geen hier is geschiet, trekt u dat gantsch niet aan!
Kom, Trijn, wy zullen dus na uw Heer vaders gaan!
Al is 't gewaat slecht, 't gout zal in de beurs weêr prijken;
Het zijn de zinnen, die het lichaam steeds verrijken. 255
En even als de zon door dikke wolken breekt,
Zo ziet men, dat ook d'eer in slecht gewaat uytsteekt.
Wat 's 't Gayken beter als de Leeuwwerk in de Mijne,
Schoon of zijn pluymen al wat schooner willen schijne!
Om onze kleeren zal onze eer niet minder zijn; 260
En reket gy 't voor schant, zo laadt die schant op mijn.
Waar zijn mijn knapen? Za, wilt voort de paerden bringen
Gezadelt en getoomt, om daat'lijk op te springen!
Laat zien, 'k geloof, dat het nu zeven uren is:
- Katrijn.* Wy komen daar omtrent ten noenmaal, zo ik gis. [53] 265
- Ik durf wel zweeren, het is nu wel drie geslagen,
En 't wordt wel avondt, eer de tijdt ons daar kan dragen.
- Petrutio.* 't Zal dan wel zeven zijn, eer ik te paerd 'gaan wil.
Ziet, wat ik denk of doe of spreek, gy voert bedil
En zijt mijn altijd dwars: 'k wil heden nu na steê niet. 270
Dies laat de paerden staan, nog morgen licht wel meê niet,
Maar op alzulken tijdt, als 't mijn belieft.
- Hortentio.* Ik zie 't,
Dat dezen Heer in't eynd noch zelfs de zon gebiedt.